

Въпрѣки всичко, Айа стоеше твърдо на нозетѣ си, съ дигната глава. Черната се обърна, погледна я както по-рано и пакъ тъй леко я побутна по муцуната.

Отъ тоя день нататъкъ дветѣ кобилки ги затвориха въ отдѣленъ оборъ и вече не ги изкараха. Тамъ ги хранѣха, тамъ ги поеха, — тъй бѣше заповѣдалъ докторътъ. Айа мжно свикна съ тоя затворъ: дърпаше се за повода си, обръщаше се ту на една, ту на друга страна, очитѣ ѝ, изпълнени съ свѣтлина, съ огънь и избърнати, тъй че се виждаха червени ципи около тѣхъ, гледаха все къмъ вратата, все къмъ свѣтлото навънъ. Черната кобилка бѣше търпелива, но когато Айа бѣше неспокойна, неспокойна ставаше и тя. Тя преставаше да яде, свиваше уши назадъ и не трепваше.

Понѣкога чичо Митушъ заварваше Айа легнала. Цѣли дни подъ редъ тя почти не ядѣше, ставаше отпусната, ленива, често лѣгаше. Другъ пжтъ чичо Митушъ заварваше дветѣ кобилки застанали една срещу друга, каточе прегърнати, и една друга се чешеха съ жби — едната отъ едната страна, другата — отъ отвждната. Въ такива случаи чичо Митушъ се поспирваше на вратата и усѣщаше жалость: той знаеше добре, че конетѣ правятъ тъй не отъ нужда, а отъ нѣжностъ и отъ дружба единъ къмъ други.